

A Fővárosi Ítéltábla az Albrechtné dr. Fejes Ibolya ügyvéd által képviselt felperesnek - a Dr. Veres Lajos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Veres Lajos ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. április 25. napján kelt 5.P.25.545/2010/31. sorszámu ítélete ellen, az alperes részéről 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és a felperest megillető keresetveszteség összegét 6.318.048 (hatmillió-háromszáztizennyolcezer-negyvennyolc) forintra leszállítja, egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú részperkölséget.
Megállapítja, hogy a le nem rótt 207.200 (kettőszázhetezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a keresetében a 2008. április 26. napján elszenvedett közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kárait érvényesítette az alperessel szemben.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. A kereset jogalapját, térítési kötelezettségét nem, azonban az általa már teljesített összegekre is figyelemmel a további követelést vitatta.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében - többek között - kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.325.148 forint keresetveszteséget és ennek 2010. január 1. napjától számított törvényes kamatait. Rendelkezett a perköltség és az állam által előlegezett kereseti illeték és szakértői költség megfizetéséről is.

Az ítélet indokolása értelmében a kártérítési felelősség a Ptk. 345. § (1) és 339. § (1) bekezdésén, az alperes fizetési kötelezettsége a 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendeleten alapul. Az elsőfokú bíróság a felperes jövedelemvesztési igénye körében a bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felperes a 2008. április 26. napján bekövetkezett baleset miatt nem tudta a részére 2008 márciusában felajánlott állást 2008 májusától betölteni. A felperes részére felajánlott kereskedelmi ügyintézői állást a munka átszervezés folytán két személy látta el, mindösszesen bruttó 260.000 forintért. Az elsőfokú bíróság a felperes személyes előadása és a tanúvallomás alapján tényként állapította meg, hogy a felperes 62 éves életkoráig, azaz a tényleges nyugdíjkorhatárig munkát végzett volna a cégnél a baleset előtt részére felajánlott állás elfogadásával. Ezért az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes 2008 májusától a bruttó 260.000 forinttal mint jövedelemmel számolhatott volna, amennyiben a baleset nem következik be, és 62 éves életkoráig, 2011. augusztus 2. napjáig e jövedelmet elérte volna. A járulékok levonásával havi 215.800 forinttal számolva 2008 májusától 2011. augusztus 2-ig, 39 hónapra az elérhető jövedelem összegét 8.416.200 forintban állapította meg. Ebből levonásba helyezte a felperes által 2008. szeptember 1-től 2009. szeptember 30-ig kapott 518.830 forint átmeneti járadékot, majd a 2008. májustól augusztusig kapott 95.144 forint álláskeresői segélyt, valamint 2009 októberétől 2011. augusztus 2-ig terjedő időben, 22 hónapra havi 67.049 forint nyugdíjat, ami 1.475.078 forint. Mindezek alapján a 6.325.148 forint különbözetet mint balesettel okozati összefüggésben felmerült keresetveszteséget ítélte meg a felperes javára.

Az első fokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést. Fellebbezése kizárólag a felperes javára 6.325.148 forintban megítélt keresetveszteség tekintetben az ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult. Megítélése szerint a felperes nem bizonyította munkaviszony létrejöttét, a munkakört, a munkabért és a munkaviszony időtartamát, továbbá, hogy a felperes a balesetet megelőző egészségi állapotára is figyelemmel képest lett volna a munkakör ellátására. Rámutatott, hogy a cég 2009/2010 évtől üzletszerű gazdasági tevékenységet nem folytatott, felszámolás alá került, így kétségesnek tartotta, hogy mint munkáltató érdemi munkát tudott volna biztosítani a felperesnek. A felperes elért (beszámítani kívánt) jövedelmeinek összecszerűségét nem vitatta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy a felperes foglalkoztatására igazolást csatolt, majd az igazolást kiállító cég ügyvezetője tanúvallomásával megerősítette és alátámasztotta a felperes előadását. Megítélése szerint az ígervény kötelezettséget jelent, és alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a felperes a munkavégzésre

alkalmatlan volt, illetőleg hogy a cég nem tudott volna érdemi munkát biztosítani a felperesnek.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Fellebbezéssel kizárólag a felperes javára keresetvesztésként megítélt 6.325.148 forint és késedelmi kamatai ítéleti rendelkezés volt támadott. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján kizárólag az ítélet ezen rendelkezését bírálta felül a fellebbezési kérelemhez kötötten.

A felperes a baleset bekövetkezésekor munkanélküli volt. Ez azonban nem zárja ki, hogy a felperes bizonyítsa munkalehetősége fennállt és az a baleset miatt hiúsult meg, továbbá ezzel okozati összefüggésben jövedelemvesztése keletkezett. A csatolt igazolás és a tanúvallomás által bizonyítottan a felperes a balesetet követő pár napon belül, 2008 májusától munkaviszonyt létesített volna. A felperes bizonyította, hogy nem előzmény nélküli volt a leendő munkáltatóval a kapcsolata, korábban már dolgozott itt, és 2008 májusától a végzettségének megfelelő munkakörben kívánták alkalmazni. Az ellátandó munkakör, munkabér bizonyított volt. A leendő munkáltató képesnek tartotta felperest a munkakör szerinti feladatok ellátására. Az, hogy a munkáltatónak ténylegesen szándékában volt azon munkakörre vonatkozóan a felperes foglalkoztatása alátámasztja az a tény is, hogy később ténylegesen betöltésre került a munkakör. Igaz, két személyt alkalmazott erre a cég, de a munkaátszervezést követően. A Kft. ténylegesen keresett az adott munkakör betöltésére dolgozót, gazdasági igény volt a cég működésében a feladatok ellátására, munkavállaló alkalmazására, hiszen ténylegesen betöltésre került a munkakör, illetőleg alkalmaztak munkavállalókat azon feladatok ellátására, amelyet a felperesnek szántak. Mindezek alapján a felperes bizonyította, hogy az alkalmazására reális lehetőség lett volna, és az alkalmazása időpontját megelőző pár nappal bekövetkezett baleset miatt hiúsult meg a tényleges munkaviszonyának létrejötte. A felperes tényleges alkalmazására még a baleset időpontjában nem került sor, így munkaszerződés hiányának ügyszakértő jelentősége nem volt, hiszen munkaszerződés a munkába állástól kezdődően lett volna létrehozható.

Az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a felperes a baleset hiányában sem tudta volna az adott munkaköri feladatait ellátni. Az alperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, bizonyítást nem ajánlott fel. Ugyanakkor a rendelkezésre álló orvosszakértői vélemény alapján az egyértelmű tény, hogy a felperesnél a perbeli balesetben elszenvedett sérülése következtében végtag rövidülés, deformált térdízület, a jobb alsó végtagok kímélő, bicegő járása és így a jobb alsó végtag csökkent terhelhetősége következett be. Ezek mind olyan, kizárólag a perbeli balesettel okozati összefüggésben álló sérülések és annak következményei, amelyek alapvetően kihatottak a felperes munkavégzési képességére is, így az állattenyésztési üzem-mérnöki és az ennek megfelelően felajánlott állásban ellátandó feladatok teljesítésére. Az nem bizonyított az orvosszakértői véleményre figyelemmel sem, hogy a felperes olyan egészségi állapotban volt a balesetet megelőzően az 50%-os munkaképesség-csökkenése ellenére, amelynek következtében a részére felkínált munkakört nem tudta volna ellátni.

A felperes leendő munkáltatójának felszámolása közzététele a cé adatok szerint 2011. október 6. napján történt meg, és 2012. február 10. napjától törölték a céget, így ezek olyan időponttól következtek be, amely időpontban már a felperes jövedelemveszteségi igényt nem érvényesített, hiszen az öregségi nyugdíjkorhatárt elérte. Az alperes egyéb, olyan bizonyítást nem ajánlott fel és bizonyítékot nem csatolt, amely a meghallgatott tanú vallomásaival szemben azt támasztotta volna alá, hogy a felperes az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig nem tudott volna dolgozni, a tényleges munkavégzés lehetőségének időközi megszűnése miatt.

Mindezek kiemelésével a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg tényként, hogy 2008 májusától 2011. augusztus 2-ig a felperes bruttó 260.000 forint munkabérért munkát végezhetett volna, amely munkavégzés lehetősége a perbeli baleset miatt hiúsult meg.

Így a Ptk. 356. § (1) és (2) bekezdése alapján a felajánlott állásban elérhető bruttó 260.000 forintos jövedelmének a társadalombiztosítási ellátásokkal csökkentett összegét kellett a jövedelemveszteség számítás alapjául venni. A 2008., 2009. és 2010. években a társadalombiztosítási ellátások mértéke 17%, míg 2011 évben 17,5% volt. Így az elérhető jövedelem 2008. májustól 2010. december 31-ig bezárólag 215.800 forint, 32 hónapra 6.905.600 forint, míg 2011. évben 214.500 forint 7 hónapra 1.501.500 forint. Mindösszesen 2008 májusától 2011. augusztus 2-ig az elérhető jövedelem 8.407.100 forint lett volna.

Az alperes fellebbezési tárgyaláson tett előadása szerint nem tette vitássá, hogy a felperes a fenti időszakban öregségi nyugdíj, átmeneti járadék és álláskeresési segély címén mindösszesen 2.089.052 forint jövedelemre tett szert, és így ez az elszámolandó összeg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a 8.407.100 forint és a 2.089.052 forint különbözetére, azaz 6.318.048 forintra módosította a marasztalási összeget.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, és a felperest megillető keresetveszteség összegét 6.318.048 forintra leszállította, míg ezt meghaladóan a keresetveszteségi igényt elutasította és ezért az első fokú ítéletnek a marasztalást meghaladó keresetet elutasító ítéleti rendelkezését helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése kisebb részben volt eredményes. A Pp. 81. § (1) bekezdés alapján a minimális pernyertességre figyelemmel kötelezte a lényegében eredménytelenül fellebbező alperest a felperes javára a másodfokú részperköltség megfizetésére, amelyben a felperest képviselő ügyvéd díját számolta el a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés szerint, az egy éves keresetveszteségi összeg mint pertárgyértékhez képest kifejtett ügyvédi tevékenység alapján.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az 1990. évi

XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés alapján érvényesülő 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet
13. § (1) és 14.§ szerint az állam viseli.

Budapest, 2014. április 8.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: